

# RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

## ARREST

nr. 5128 van 18 december 2007  
in de zaak RvV X / II

In zake: X  
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

---

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Nigeriaanse nationaliteit, op 21 september 2007 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken, tot weigering van afgifte van een visum type D, gezinshereniging van 20 augustus 2007.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gezien de repliekmemoërie.

Gelet op de beschikking van 20 november 2007, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. TIELEMAN, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Verzoekster, geboren te Lagos, op 13 mei 1984, kwam op 18 november 2005 het Rijk binnen met een vals paspoort en vroeg onder een valse identiteit de status van erkend vluchteling aan. Op 23 januari 2006 werd de beslissing tot weigering van de asielaanvraag in dringend beroep bevestigd door het Commissariaat-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen.

In de nacht van 20 op 21 mei 2006 werd verzoekster aangehouden in het kader van een actie in het Antwerpse prostitutiemilieu. Op 21 mei 2006 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken ten aanzien van verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten, met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Verzoekster is op 8 augustus 2006 vrijwillig teruggekeerd naar Nigeria.

Op 5 oktober 2006 trad zij in Lagos in het huwelijk met dhr. F.M. die ze in december 2005 in België, als klant had leren kennen. Hier gebruikte verzoekster voor de eerste maal de naam Ikekhuamen Eunice Enoyense.

Op 6 december 2006, vroeg verzoekster een visum type D, gezinshereniging aan, op grond van haar huwelijk met de Belg F.M.. Op 20 augustus 2007 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van afgifte van een visum. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“(…) Grounds of the decision:*

*Op 06/12/2006 werd er op basis van artikel 40 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een visumaanvraag ingediend door mevrouw Ikekhuamen Eunice Enoyense, geboren te Lagos, van Nigeriaanse nationaliteit;*

*Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat op 05/10/2006 werd afgesloten met de heer F.M.(…) , geboren te Wetteren, van Belgisch nationaliteit;*

*Overwegende dat artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht stelt dat een buitenlandse authentieke akte in België erkend wordt zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld krachtens deze wet toepasselijk recht;*

*Overwegende dat volgens artikel 46 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht de voorwaarden voor de geldigheid van het huwelijk voor elk van de echtgenoten bepaald wordt door het recht van de staat waarvan hij bij de voltrekking van het huwelijk de nationaliteit heeft;*

*Overwegende dat voor Belgische onderdanen, artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.*

*Overwegende dat in het desbetreffende geval de echtgenoot van de visumaanvraagster Belg is en dat de volgende feiten aanduiden dat deze beschikking niet gerespecteerd wordt:*

- De aanvraagster kwam in oktober 2005 aan in België met een paspoort op naam van Okoye Joy. Mevrouw verklaarde dat ze dit paspoort had gekocht van een man in Lagos.*
- Op 28/11/2005 dient ze een asielaanvraag in onder de alias Sota Kafajat, van Soedanese nationaliteit. Haar aanvraag wordt diezelfde dag nog geweigerd.*
- Ook het beroep tegen deze beslissing wordt afgewezen en mevrouw krijgt het bevel om het grondgebied te verlaten.*
- Op 21/05/2006 wordt de betrokkene onderschept tijdens een inval in de bar ‘t Keteltje. Mevrouw verklaart er te werken als prostituee.*
- De aanvraagster wordt vervolgens opgesloten met het oog op haar repatriëring.*
- Op 08/08/2006 vertrekt de vrouw vrijwillig terug naar Nigeria. Ze hanteert evenwel nog steeds de naam Sota Kafajat.*
- 2 maanden na haar vertrek vindt het huwelijk met de heer Maes plaats. Mevrouw huwt onder de naam Ikekhuamen Eunice Enoyense.*
- De Belgische Ambassade te Lagos meldt evenwel dat de geboorteakte van de vrouw niet conform de Nigeriaanse wetgeving is: immers dergelijke documenten kunnen enkel worden*

*opgesteld voor geboortes die hebben plaatsgevonden voor 01/09/1979 en waarvan nooit aangifte werd gedaan volgens de toenmalige wetgeving. Derhalve kan getwijfeld worden aan de werkelijke identiteit van de aanvrager.*

- *Er heerst een leeftijdsverschil van 10 jaar tussen beide echtgenoten*
- *Betrokkenen leerden elkaar kennen in december 2005 in het Keteltje. De heer Maes was een klant van de aanvrager.*
- *Tijdens hun "relatie" werkt mevrouw nog steeds verder als prostituee.*
- *Uit het gevoerde onderzoek blijkt dat de vrouw steeds het initiatief nam om de heer Maes te contacteren: bij haar opsluiting in het centrum, bij haar terugkeer naar Nigeria.*
- *De aanvrager heeft weinig kennis over haar echtgenoot en diens familie; de vrouw maakte ook enkel kennis met de moeder van de man.*

*Op basis van de elementen overgemaakt door de Belgische Ambassade en het gevoerde politieonderzoek besluit het Parket van de Procureur des Konings te Dendermonde (ref. H.U. 143/07) dat het huwelijk niet gericht is op het stichten van een duurzame levensgemeenschap maar dat het werd afgesloten om het illegale verblijf van de vrouw te regulariseren. Op 10/08/2007 verleent zij dan ook een negatief advies ten aanzien van dit huwelijk.*

*Gezien al het bovenstaande is het huwelijk tussen M.F.(...) en Ikekhuamen Eunice Enoyense niet erkend in België en opent het niet het recht op gezinshereniging; Bijgevolg wordt het visum geweigerd."*

## **2. Onderzoek van het beroep.**

Verzoekster voert in **een eerste middel** machtsoverschrijding aan evenals de schending van artikel 164 van de Belgische grondwet, van de motiveringsplicht, zoals deze is neergelegd in artikel 62, 1<sup>ste</sup> lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook de schending van artikel 40 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker acht deze artikelen geschonden daar de minister van Binnenlandse Zaken in de bestreden beslissing stelt dat het huwelijk tussen verzoekster en F.M. niet wordt erkend in België, terwijl de erkenning van buitenlandse akten tot de exclusieve bevoegdheid van de gemeentelijke overheid behoort. In haar repliekmemoirie volhardt verzoekster in het in haar verzoekschrift ontwikkelde middel en wijst zij erop dat de Raad van State nog niets heeft gesteld omtrent de verhouding tussen artikel 164 van de grondwet en artikel 27 WIPR en dat deze discussie nog dient te worden beslecht.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (R.v.St., nr. 110.667, 25 september 2002, R.v.St., nr. 113.439, 10 december 2002, R.v.St., nr.144.471, 17 mei 2005). De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoekster het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoekster neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat verzoekster zowel de feitelijke, als de juridische overwegingen kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Wat de ingeroepen schending van artikel 164 van de Grondwet betreft, dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast te stellen dat artikel 164 van de Grondwet bepaalt:

*"Het opmaken van de akten van de burgerlijke stand en het houden van de registers behoren bij uitsluiting tot de bevoegdheid van de gemeentelijke overheid."*

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat artikel 164 van de Grondwet geen betrekking heeft op het erkennen van de rechtsgeldigheid van buitenlandse akten. Voormeld artikel handelt slechts over het opmaken en het houden van de registers van de akten van de burgerlijke stand, zodat verzoeksters beschouwingen feitelijke grondslag missen en falen naar recht.

Wat betreft de bevoegdheid van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken om te weigeren buitenlandse akten te erkennen dient te worden verwezen naar artikel 27, §1, eerste lid, van het Wetboek Internationaal Privaatrecht (hierna: het WIPR).

Artikel 27, §1, eerste lid, van het WIPR bepaalt wat volgt:

*"Een buitenlands authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21."*

De artikelen 18 en 21 WIPR stipuleren ter zake:

Art.18: *"Voor de bepaling van het toepasselijk recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken, wordt geen rekening gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door deze wet aangewezen recht."*

Art.21: *"De toepassing van een bepaling uit het door deze wet aangewezen buitenlands recht wordt geweigerd voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. Bij de beoordeling van deze onverenigbaarheid wordt inzonderheid rekening gehouden met de mate waarin het geval met de Belgische rechtsorde is verbonden en met de ernst van de gevolgen die de toepassing van dat buitenlands recht zou meebrengen. Wanneer een bepaling van buitenlands recht niet wordt toegepast wegens deze onverenigbaarheid, wordt een andere relevante bepaling van dat recht of, indien nodig, van Belgisch recht toegepast."*

Uit deze bepaling volgt dat elke administratieve overheid die, bij de uitoefening van zijn bevoegdheden, van oordeel is dat ingevolge artikel 27 WIPR – en in het bijzonder ingevolge de artikelen 18 en 21 waar op grond van artikel 27 moet worden gelet – onregelmatigheden optreden naar aanleiding van een vreemde akte, de erkenning van een vreemde akte kan weigeren (cfr. M. TRAEST, *commentaar bij artikel 27 in Het wetboek Internationaal Privaatrecht becommentarieerd*, J. ERAUW e.a. (eds.), Antwerpen, Intersentia en Brussel, Bruylant, 2004, (152) 153-154).

Te dezen is de verwerende partij de overheid die bevoegd is tot het verlenen van een visum "gezinshereniging". Zij is derhalve gerechtigd om bij de uitoefening van deze bevoegdheid de doorwerking van de vreemde akte te onderzoeken en desgevallend deze met toepassing van artikel 27, § 1, eerste lid, van het WIPR, te weigeren wanneer zij meent dat de rechtsgeldigheid van deze buitenlandse akte niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het WIPR. Aangezien het genoemde artikel 27, § 1, eerste lid, van het WIPR deze bevoegdheid tot "de-plano-erkenning" toevertrouwt aan "alle overheden", staat zelfs de omstandigheid dat de bevoegde ambtenaar van de burgerlijke stand deze buitenlandse akte wel zou erkennen, niet in de weg dat de verwerende partij binnen haar bevoegdheden, deze erkenning weigert.

Evenmin is artikel 40 van de Vreemdelingenwet geschonden aangezien de huwelijksakte die door verzoekster wordt voorgelegd niet wordt erkend. Bijgevolg toont verzoekster niet aan dat zij voldoet aan de voorwaarden opgenomen in artikel 40 van de Vreemdelingenwet om zich te vestigen als echtgenote van een Belg.

Een schending van de aangevoerde wetsbepalingen en machtsoverschrijding worden bijgevolg geenszins aangetoond.  
Het eerste middel is niet gegrond

Verzoekster voert in **een tweede middel** de schending aan van artikel 3.1 van het Vierde protocol bij het EVRM, van de artikelen 2b, 3, 30 en 31 van de EU Richtlijn 2004/38 van 29 april 2004, van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en van artikel 40 van de Vreemdelingenwet. In haar repliekmemoirie stelt verzoekster dat zij, in tegenstelling tot wat verwerende partij beweert, zich wel degelijk op de richtlijn kan beroepen daar artikel 35 van de Richtlijn duidelijk stelt dat in de gevallen waarbij fraude wordt vastgesteld dezelfde waarborgen als in artikel 30 en 31 gelden.

Verzoekster kan zich niet dienstig beroepen op de EU Richtlijn 2004/38 van 29 april 2004. De Richtlijn 2004/38/EG bepaalt in artikel 3 wie de begunstigden zijn. Zo stelt artikel 3 dat de richtlijn van toepassing is ten aanzien van iedere burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en diens familieleden als gedefinieerd in artikel 2, punt 2, die hem begeleiden of die zich bij hem voegen. De Richtlijn is dus niet van toepassing op Unieburgers die zich binnen de eigen lidstaat bevinden en dus ook niet op de familieleden die bij hen verblijven. Gezien verzoekster de Nigeriaanse nationaliteit heeft, ontbreekt in casu het grensoverschrijdend aspect dat door de Richtlijn 2004/38/EG wordt vereist. Het is louter aan het nationale recht dat gezinsleden van Belgische onderdanen die in België verblijven verblijfsrechten kunnen ontleenen.

Met betrekking tot de andere onderdelen van dit middel laat verzoekster na uiteen te zetten waarom zij deze artikelen geschonden acht. Dienaangaande wijst de Raad erop dat artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet een middel vereist en dat in de zin van voornoemd artikel onder 'middel' moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (R.v.St., nr. 138.590, 17 december 2004, R.v.St., nr. 130.972, 4 mei 2004, R.v.St., nr. 135.618, 1 oktober 2006). Bijgevolg zijn de overige onderdelen van het tweede middel onontvankelijk.

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoekster voert in **een derde en vierde middel** de schending aan van artikel 3.1 van het Vierde protocol bij het EVRM, van de artikelen 15, 30 en 31, van de EU Richtlijn 2004/38 van 29 april 2004 en van de principes van het EU-procesrecht. Verder voert verzoekster de schending aan van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en van artikel 146 van het Burgerlijk Wetboek en van de motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikel 62, 1<sup>ste</sup> lid van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijk motivering van bestuurshandelingen.

Zoals uit de bespreking van het tweede middel is gebleken, kan verzoekster zich niet dienstig beroepen op de EU-richtlijn 2004/38. Hetzelfde geldt voor de principes van het EU-procesrecht. Het gemeenschapsrecht is noch van toepassing op strikt interne situaties noch op situaties tussen een EU-lidstaat en een derde land. De weigering van afgifte van een visum type D gezinshereniging, werd genomen op basis van Belgische regelgeving die betrekking heeft op het verblijfsrecht voor derde-landers. Gezien verzoekster uit Nigeria

afkomstig is, is zij een derde-lander die zich niet kan beroepen op de principes van het EU-procesrecht.

Voor zover verzoekster zich beroept op de schending van artikel 3.1 van het Vierde Protocol bij het EVRM, dient de Raad vast te stellen dat de weigering tot afgifte van een visum type D gezinshereniging, enkel verzoekster betreft. Er is op geen enkele manier sprake van een uitzetting van haar Belgische echtgenoot. Een schending van artikel 3.1, van het Vierde Protocol bij het EVRM wordt niet aangetoond.

Wat de schending van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie betreft, dient de Raad vast te stellen dat dit handvest geen enkele wettelijke status heeft. Het is een politieke verklaring en geen juridisch bindend document, zodat het dan ook niet dienstig kan worden aangevoerd.

Verder geeft verzoekster een uiteenzetting over het begrip “volle rechtsmacht” en ondersteunt ze haar betoog met rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens omtrent de toepassing van artikel 6, lid 1 van het EVRM.

Betwistingen in verband met de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen vallen buiten de toepassingsfeer van artikel 6, lid 1 van het EVRM omdat desbetreffende regels een publiekrechtelijk karakter hebben. Voormeld artikel is niet van toepassing omdat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen noch over burgerlijke rechten, noch over de gegrondheid van een strafvordering uitspraak doet.

Overeenkomstig artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. De wetgever heeft uitdrukkelijk uitgesloten dat de Raad een ruimere toetsing zou doorvoeren (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Gedr. St.*, Kamer, 2005-06, nr.51/2479-011, 40.). Een behandeling in volle rechtsmacht van huidig beroep is wettelijk niet toegestaan, zodat de vraag van verzoekster niet kan ingewilligd worden. Evenwel wenst de de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op te merken dat de afdeling wetgeving bij de Raad van State reeds heeft gesteld dat het rechterlijk beroep dat kan worden ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen prima facie beantwoordt aan de vereisten van daadwerkelijke rechtshulp in de zin van artikel 13 van het EVRM (*Parl. St.*, Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 323). Bovendien stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast dat verzoekster ook niet aantoonde in welke mate het wettigheidsonderzoek gevoerd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen haar belangen zou schaden en op welke wijze het eindresultaat van haar betrachting zou verschillen van een behandeling van het beroep bij volle rechtsmacht. Verzoekster toont niet aan welk voordeel zij zou kunnen halen uit de behandeling van haar beroep in volle rechtsmacht. In zoverre heeft verzoekster geen belang bij het middel.

In een laatste onderdeel voert verzoekster de schending aan van artikel 146 van het Burgerlijk Wetboek, van de motiveringsplicht, van artikel 62, 1<sup>ste</sup> lid van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijk motivering van bestuurshandelingen. Verzoekster voert aan dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken voor de beoordeling van artikel 146 van het Burgerlijk Wetboek is uitgegaan van motieven die geen logisch verband houden met de criteria gesteld door voormeld artikel. Verzoekster stelt dat de aangehaalde motieven totaal niet pertinent zijn om te kunnen spreken van een schijnhuwelijk.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62, 1<sup>ste</sup> lid van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, aangezien zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt. Zij heeft dan ook geen belang bij het invoeren van een mogelijke schending van de formele motiveringsplicht. De toetsing van de formele motivering brengt in beginsel niet de beoordeling van de inhoud van de motieven met zich mee. Het middel zal dan ook verder onderzocht worden vanuit het oogpunt van de eventuele schending van artikel 146 van het Burgerlijk Wetboek.

De Raad vermag zich niet in de plaats te stellen van de minister van Binnenlandse Zaken bij de toetsing van de beoordeling van de aanvraag van een visum type D gezinshereniging en de hiermee gepaard gaande beoordeling van de al dan niet aanvaarding van de huwelijksakte. De Raad kan bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel nagaan of de minister bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

In de bestreden beslissing wordt een opsomming gegeven van een aantal feiten waaruit de verwerende partij afleidt dat het gesloten huwelijk niet gericht is op het stichten van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde. Verzoekster beperkt zich in haar middel tot het stuk voor stuk bespreken van deze feitelijke vaststellingen en het afdoen van deze vaststellingen als niet pertinent en het betwisten van vroeger afgelegde verklaringen, zodat zij in wezen haar beoordeling in de plaats stelt van de beoordeling gedaan door de verwerende partij. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort. Verzoekster maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens of op kennelijk onredelijke wijze.

Verzoekster legt ter terechtzitting een document neer waaruit blijkt dat zij in het bevolkingsregister staat vermeld als de echtgenote van de heer F.M. Dit document wordt uit de debatten geweerd aangezien de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken op het ogenblik van de beslissing geen kennis had van dit document en er dus ook geen rekening mee kon houden.

Verwerende partij kon uit de opgesomde feiten die alle steun vinden in het rechtsplegingsdossier en het negatief advies van het Parket van de Procureur des Konings te Dendermonde, op redelijke wijze concluderen dat de afgifte van het visum type D, gezinshereniging wordt geweigerd daar het huwelijk niet wordt erkend in België.

Het derde en vierde middel zijn ongegrond.

In een **vijfde middel** voert verzoekster de schending aan van artikel 8 EVRM

Verzoekster stelt dat de bestreden beslissing haar gezinsleven totaal onmogelijk maakt ondanks haar huwelijk en dat de overheid zich hierin slechts mag mengen na een proportionele afweging van de belangen van de Belgische Staat enerzijds en verzoekster anderzijds. Een afweging die totaal afwezig is in de bestreden beslissing.

Artikel 8 EVRM waarborgt de eerbiediging van het recht op gezinsleven en de niet-inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht.

De bescherming van artikel 8 EVRM is echter niet absoluut. Uit artikel 8 EVRM kan geen verplichting worden afgeleid voor een lidstaat om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan. Verzoekster vroeg haar visum aan op grond van artikel 40 van de Vreemdelingenwet in functie van haar Belgische echtgenoot. Zij moet dus voldoen aan de voorwaarden die worden gesteld door artikel 40 van de Vreemdelingenwet. Uit bovenvermelde bespreking blijkt duidelijk dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken redelijkerwijs mocht concluderen dat het huwelijk niet wordt erkend in België en verzoekster dus niet aan de voorwaarden voldoet voor de afgifte van een visum. Een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet kan geen schending van het privé-leven inhouden en dus evenmin van artikel 8 EVRM (R.v.St., nr. 157.953, 26 april 2006, R.v.St., nr.130.936, 30 april 2004). Artikel 40 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in artikel 8 EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend (R.v.St, nr. 140.105, 2 februari 2005). Ten overvloede merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat verzoekster de mogelijkheid heeft om de niet-erkenning van haar huwelijk aan te vechten voor de Rechtbank van Eerste Aanleg. In het geval het huwelijk alsnog zou worden erkend kan verzoekster het Belgisch grondgebied opnieuw betreden na de nodige stappen te hebben ondernomen voor het verkrijgen van binnenkomstdocumenten. Een schending van het artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond.

Het vijfde middel is ongegrond.

#### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

##### **Enig artikel.**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend en zeven door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,  
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

toegevoegd griffier.

**De griffier,**

**De voorzitter,**

**T. LEYSEN.**

**J. CAMU.**